

uppräknade medel rekommenderas särskildt skydd för insektätande däggdjur och fåglar, kråkan äfven inbegripen. Författaren säger sig hafva vårtiden undersökt dödade kråkors magar och därvid anträffat endast några få sädeskorn, men däremot en myckenhet larver och fullbildade insekter.

Achorutes Armata NICOLET. Norges landtbruksentomolog, konservator W. M. SCHÖYEN, underrättade mig nyligen, att en hoppstjärt (Podurid) uppträd i myckenhet på späda kornplanter i västra delen af nämnda land och där ansetts vara skadlig. De sända exemplaren öfverlämnades till d:r H. SCHÖTT i Filipstad för att bestämmas och förklarades af honom tillhöra ofvannämnda art. Han uppger dessutom, att den vanligen lefver i svampar samt äfven påträffats på blomkrukor i ett växthus i Stockholm. Här föreligger åter ett af de många fall, då insekter eller andra småkryp uppträda på växter, utan att man för närvarande vågar med bestämdhet afgöra, om det är själfva djuren eller mögelsvampar och andra ofullkomligare organismer som äro egentliga upphovet därtill, att växter blifva sjukliga och aftyna samt sedan utgöra ett kärt tillhåll för allehanda snyltgäster.

Hvetemyggan i nordvästra Skåne. Ur ett bref till prof. O. TH. SANDAHL från herr NILS GUNNARSSON å Mariedal, Alle- rum, taga vi oss friheten meddela följande utdrag. Författaren säger bland annat: Här på orten brukar hvetemyggan (*Cecidomyia Tritici*) årligen åstadkomma stor skada på hvetet, som odlas här i mängd, men i år, eller rättare förlidet år (1893), sågs knappast ett enda exemplar, icke heller anträffades angripna ax. Det är det enda fall jag minns under 30 års iakttagelser, då jag icke infångat någon sådan mygga. Jag minns särskildt, att ett år hveteskörden förstördes till minst 75 procent af detta för landtmannen farliga lilla skadedjur. Jag har själf genom denna myggas härjningar förlorat tusentals kronor, ja, mycket mer än genom ållonborren (*Melolontha vulgaris*). Märkvärdigt att denna lilla insekt så litet beaktats af herrar vetenskapsmän. — — —

Brefskrifvarens sista yttrande torde numera kunna tåla vid en liten modifikation. Det är visserligen sant, att före medlet af åttioalet så godt som intet var bekantgjordt rörande hvetemyggans härjningar i vårt land. Åtminstone vet icke lektor HOLMGREN (se »Om åkerns vanligaste skadeinsekter», s. 52, 1873)

om hon hos oss gjort så stor skada, att det väckt landtmännens uppmärksamhet. Emedan han känner, att hon uppträdt i Danmark och där i några trakter anställt icke så liten förödelse, lånar han ur en dansk skrift de upplysningar, som lämnas rörande hennes lefnadssätt samt om skydds- och utrotningsmedlen. Lektor H. fick dock före sin bortgång det bästa tillfälle att själf på Gotland bevittna en hvetemygghärjning i medio af åttitalet. Detsamma var förhållandet med mig 1887. Angående de iakttagelser, jag haft tillfälle att göra då och sedermera, äro meddelanden lämnade uti berättelserna till Kongl. Landtbruksakademien för nämnda år, äfvensom för 1888 och 1889 (otryckta), samt årsberättelserna till Kongl. Landtbruksstyrelsen för 1890—92, hvilka tryckts uti Styrelsens egna »Meddelanden», som spriddes uti 300 exemplar, samt i Entomologiska Föreningens båda publikationer: »Ent. Tidskrift» och »Uppsatser i praktisk entomologi». Af »Uppsatserna» utdelas 300 ex. kostnadsfritt, och lika många äro tillgängliga i bokhandeln. En längre uppsats om hvetemyggan, åtföljd af en färglagd tafla, är dessutom införd i nämnda Tidskrift för 1891, sid. 113.

En observation, liknande brefskrifvarens förlidet år, gjorde äfven jag på Gotland 1889, nämligen att dessa myggor då voro så sällsynta där, att knappast ett enda exemplar kunde varseblifvas under svärmningstiden. Detta förhållande tillskref jag då den starka och ihållande torkan under maj och förra hälften af juni, hvilken, åtminstone på styfvare jord, i hög grad hindrade eller försenade larvernas förflyttning från ett djupare liggande jordlager till ytan, där de måste undergå förvandlingen till puppor, om de sedermera utkläckta, fullbildade myggorna skola kunna framträda ofvan jord. Det skulle på grund häraf vara intressant att veta, om väderleken i nordvästra Skåne under förlidet år varit lika beskaffad som på Gotland 1889. Det synes dock som om myggornas tilltagande i mängd skulle kunna gå fram och tillbaka år efter år, utan att väderlekens inflytande kan helt och hållet anses som orsaken därtill. Naturligtvis spela parasiterna härvidlag en icke obetydlig rål. Redan året efter myggornas så hastiga aftagande på Gotland, d. v. s. 1890, växte antalet skadade hvetekorn vid Skäggs till 20 procent; 1891 kom jag ej i tillfälle att undersöka hvetet på ön, men väl 1892. Då

hade helt visst myggornas förökning genom någon ogynnsam omständighet hämmats, ty skadan uppgick nu till blott 10 procent. 1893 väntade jag samma resultat af undersökningen som år 1889, ty äfven nu hemsöktes ön af en ovanlig torka; men, de skadade kornen utgjorde dock flera procent. Möjligen kan detta i någon mån tillskrivas våren, som var ovanligt kall, hvarigenom tillräcklig must för larvernas vandringar och förvandling länge fanns kvar i jorden. Det skulle emellertid blifva både intressant och lärorikt, om personer i landsorten ville år efter år under en längre tid göra observationer rörande skadedjurens uppträdande samt söka utröna orsakerna till deras periodiska aftagande i antal.

Sådana undersökningar äro så enkla, att de af hvem som helst, som är intresserad för saken, kunna verkställas. De ske lättast och säkrast medan de små gula myggglarverna ännu finnas kvar i axen. Aftages då t. ex. 10 ax, som växa intill hvarandra, och alla deras småax undersökas, så blir det lätt att beräkna hur många procent bland dem äro skadade. Äfven efter larvernas bortgång från axen kan en undersökning, efter någon öfning, ske på ett fullt tillfredsällande sätt. Af larver bebodda småax få nämligen aldrig fullt utbildade, utan i bästa fall blott missbildade eller förkrympta korn. Vanligast sker ingen frukt-sättning i egentlig mening, ty fruktämnet förmår ej tillväxa efter blomningen, i följd af larvernas angrepp, utan torkar bort och blir slutligen grönt af mögelsvampar.

Om sändningar af prof på skadeinsekter. Under den tid af sju år jag haft att syssla med dylika insekter, hafva många remisser af sådana jämte skadade växtdelar emottagits, de flesta dock vid framkomsten i sådant skick, att en artbestämning varit alldeles omöjlig. De sända föremålen hafva nämligen, i följd af oriktig behandling vid inläggningen och olämplig emballering, icke allenast under transporten dött, utan till och med förlorat form och färg, samt varit stadda i långt framskriden förruttelse. Härigenom har, som lätt kan inses, ändamålet med sändningen ofta förfelats. Då det i de flesta fall är alldeles nödvändigt att se föremålen i oskadadt tillstånd för att kunna igenkänna och afgifva något yttrande om dem, har jag trott, att några vinkar angående lämpligaste sättet för deras inläggning och transport